

Llistes conjuntes, aquí, no

«Si calen acords, es fan després d'haver votat i a l'hora de formar governs, a la Generalitat o als Ajuntaments. Abans, no»

Un any després del Primer d'Octubre veiem que queda tant per explicar com tant per aprendre d'un triomf de l'independentisme que ha estat més simbòlic que no pas real. El referèndum ens va donar el resultat de la força de l'independentisme, certament; però també, de moment, ens en va evidenciar els límits. I de resultes d'aquell resultat, el fet d'haver relegat responsabilitats en la justícia i no en la en la política, més l'aplicació del 155, devia fer creure a l'Estat que havia guanyat. Però l'independentisme encara hi és. I la força de la gent, que som el seu exèrcit actiu, no s'arronsa. Al contrari. I desconcerta el govern d'Espanya i tota la seva cort.

El conflicte polític obert amb el govern Rajoy, el té igualment obert el de Sánchez, el qual, alhora, manté també transferida als jutges la feina d'estalviar-se la construcció d'una sortida política. Raó per la qual és que no sabem deduir quina negociació devia fer l'independentisme per donar suport a la moció de censura, més enllà de la volguda necessitat de relegar el PP a l'oposició.

¿I d'aquesta cruel realitat que ens toca de viure, amb presos i exiliats, què en deduïm?

¿Que la política ha perdut la iniciativa en el conflicte, potser? Perquè, actuant decidint o actuant sense decidir, qui pren les decisions són els jutges, i és contra aquestes decisions judicials, només, que hi ha cohesió entre l'independentisme orgànic. I potser ha de ser així.

Perquè si l'independentisme no té ideologia i la política, com a lluita pel poder, porta implícita la confrontació, ¿per què els ho hauríem de demanar a les formacions independentistes de concórrer en llistes conjuntes a les eleccions al Parlament i a les municipals? Tota una altra cosa seria una minoria catalana al Congrés i al Senat i a Europa, si és que a Europa l'ocupa i li preocupa, la qüestió catalana. Més enllà, també, de la gent.

Però per governar des de les institucions catalanes, cal que cada formació presenti la seva candidatura i el seu programa en funció de la seva ideologia. Preguntem-nos, si no, si tenen el mateix model de ciutat, per a Lleida, per exemple, la CUP, ERC o el PDECat. O per a Barcelona, el tenen el PDECat, ERC o La Crida o la CUP, per concórrer-hi, en una candidatura conjunta? Diria que no. Que les diferències no només són distintes, sinó que són distintes i distants.

No sóc gens partidària que a les eleccions catalanes s'hi hagi de concórrer en llistes conjuntes des de l'independentisme per evitar un front comú de les formacions d'obediència espanyola; no essent tampoc aquesta la raó principal. Si calen acords, es fan després d'haver votat i a l'hora de formar governs, a la Generalitat o als Ajuntaments. Abans, no.

No hem de voler tapar la ideologia amb l'objectiu de l'autodeterminació. Però hem de defensar-la, l'autodeterminació, des de cada posicionament ideològic. Que cada partit es presenti a eleccions amb el seu model social, perquè és aquest el que realment defineix el posicionament ideològic de cadascun. I és que la nostra realitat, ara i aquí, és la complexitat de l'espai social independentista. Ideològicament parlant.